

дивъ изгледъ човѣкъ отворилъ вратата и сърцито я попиталъ, какво желае. „Азъ искахъ само да попитамъ, отговорила разтреперано Мария, да ли има мѣсто въ тази кѣща да ме приберете само за тази нощъ“. „Влѣзъ вътрѣ!“ проборалъ човѣкътъ.

Тя го послѣдвала. Като забѣлѣзала, че въ стаята не вижда и не чува друго, освѣнъ кучета и котки, тѣхното отвратително виене и мяукане, още по-вече се разтреперала. Въ цѣлата кѣща, освѣнъ страшния човѣкъ, нѣмало друго.

Слѣдъ малко човѣкътъ попиталъ Мария: „При кого искашъ да спишъ: при мене или при тѣзи кучета и котки?“ Мария отговорила: „При тѣзи кучета и котки. Тѣкмо поради този отговоръ тя трѣбало да спи въ неговата стая, и той ѝ показалъ едно хубаво и меко легло, дѣто Мария спокойно и отлично се наспала.

На сутринъта човѣкътъ пакъ я попиталъ: „Съ кого искашъ да закусишъ: съ мене или съ тѣзи кучета и котки?“ Тя отговорила: „Съ тѣзи кучета и котки“. За такъвъ отговоръ тя трѣбало при него да пие кафе и да закуси. Когато Мария си трѣгнала, човѣкътъ още веднажъ ѝ попиталъ: „Прѣзъ коя порта искашъ да излѣвешъ: прѣзъ златната или кюмюрената?“ А тя отговорила: „Прѣзъ кюмюрената“. Затова пѣкъ трѣбало да мине прѣзъ златната.

Тѣкмо, когато прѣминавала, човѣкътъ тѣй силно разтърсилъ портата, че отвсѣкждѣ се изсипало върху Мария златенъ прахъ, който я позлатилъ.

Трѣгнала тя да си отива, и когато влѣзла вече у дома си, всичкитѣ кокошки, които по